

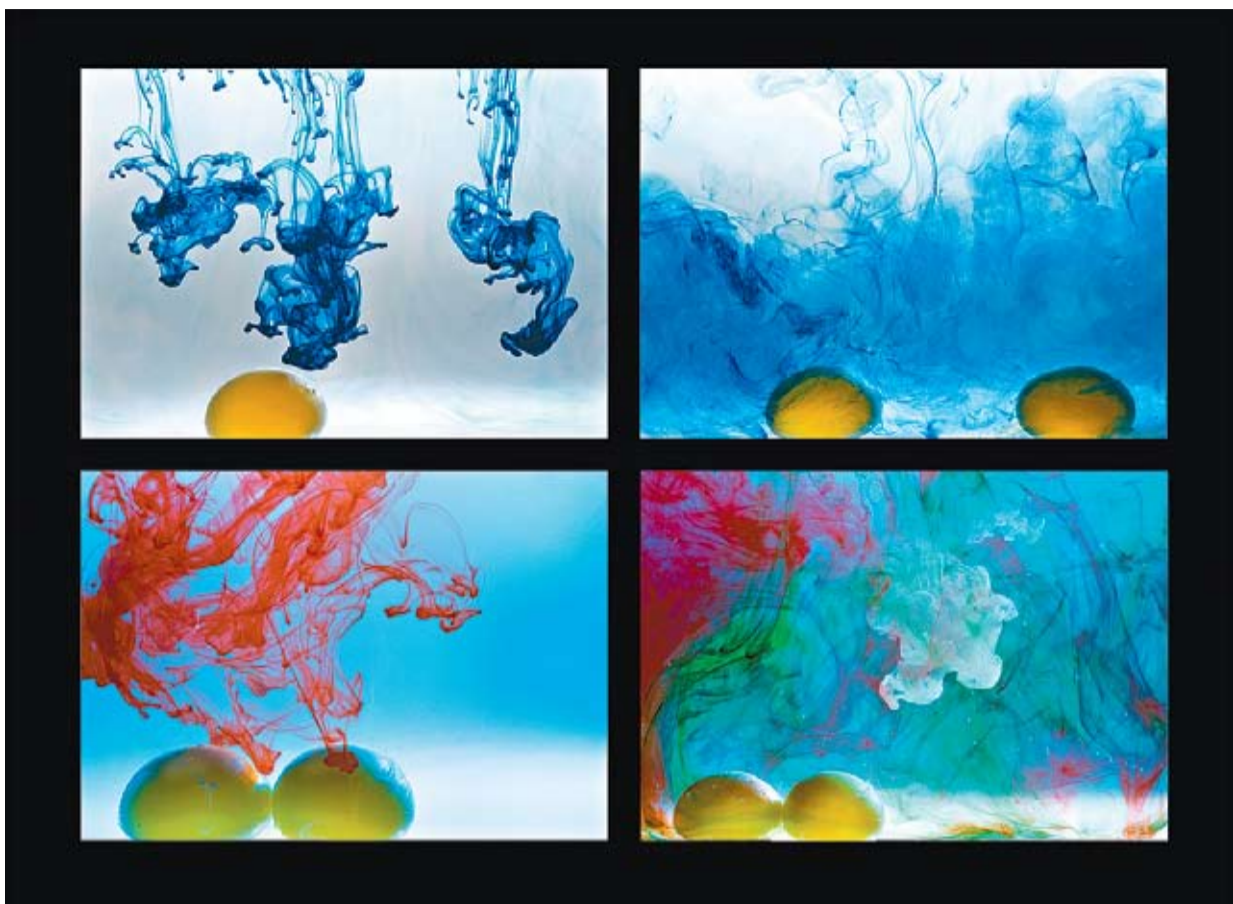

הפנתר הוורוד

פופקורן בתלת ממד, פלאפל בכוס קוקטייל, ג'לי ופירות שמדמים הפריה ומסקרה ככלי נשק. הצלם כפיר זיו מסתכל על הדברים הפשוטים ורואה משהו אחר לגמרי. אחרי שמיצב את עצמו כאחד האמנים המבוקשים בניו יורק הוא מגיע לצבוע את ישראל בוורוד ← יעל בן ישראל

עכשיו אני בסרט הוורוד. יש בצבע הזה שמחה, וזה לא ורוד רגיל, זה ורוד פוקסיה מיוחד. זה מבחין אותי מכל בן אדם אחר שאני מכיר".
נשמע כאילו נקודת המבט הוורודה על החיים, השמחה, זה סוג של אידיאולוגיה.
"השמחה נובעת ממהו מאוד בסיסי בנבכי הנפש: או שאתה שמח מעצם היותך בן אדם או שאתה בן אדם לא שמח: אין בזה פסול, אבל אני בבסיסי בן אדם מאוד שמח. כצלם, אני יכול לשים כל מיני עדשות על החיים. כשמשוהו מציק לך אתה שם עדשה במוח ואתה מצלם את מה שאתה רוצה לראות, וכך אתה גם בוחר מה להראות לעולם. אני החלטתי להיות שמח."

הוא מגיע לראיון רכוב על טוסטוס ורוד, חבוש קסדה ורודה, לבוש ז'קט ורוד. למכשיר האייפון שלו מחוברת בחוט ורוד ארוך שפופרת גדולה ורודה מפלסטיק, כמו של פעם, והוא צועד איתה ברחוב לעבר בית הקפה. אצל כפיר זיו לא מדובר רק בגימיק, אלא בדרך חיים. זיו, שחזר לאחריונה משהות של 13 שנים בניו יורק, הוא אחד הצלמים המוערכים ביותר במנהטן. השנים שעשה בארצות הברית צברו לו רווחה מפואר כצלם אמנותי ומסחרי, עם עבודות המשלבות אלגנטיות ואסתטיקה, שמחה ומסתורין. "החיים שלי בניו יורק דווקא היו כתומים", הוא צוחק. "כשהגעתי לארץ, הכתום נראה לי קצת לעוס, מחובר להתנתקות. ובא לי משהו חדש."

אחרי הגשם

"עבורי, טקסטורה של מים זה הדבר הכי טהור שיש", אומר זיו, ומבחינתו האתגר הגדול בסדרת הצילומים שהוקדשה למים היה לתפוס את הטיפה באוויר. "בטיפה אחת יש כליכך הרבה תנועה ועומק; שליטה מלאה על האור היא למעשה שליטה על זמן הפקפוק של הטיפה באוויר". בעצם, התמונות של הצילומים, שחלקם הוקדשו למערכות יחסים, לא היה מקרי: "הסדרה הזו היא אנטייתזה למערכת היחסים שלי עם אשתי. זו הייתה הפעם הראשונה, אחרי 11 שנים, שבה עברתי לגור עם מישהי". התמונה שבה צילם חלמון בתוך וודקה עם צבעי מאכל, למשל, היא תמונת הבדידות. אחריה צולמה תמונת הפלרטוט: "היא כבר נכנסה לתוך הבית שלו, כבר נוצרה כימיה מסוימת בתוך החלל הדמיוני הזה, ואחרי זה נגיעה, שממנה יוצא דם. זה אולי נורא קר אך שאני מתאר את זה, אבל ככה הרגשתי. ולבסוף, תמונת הקוקון. לא משנה מה קורה מסביבם - הם יחד". השפירץ הלבן בצילום, למקרה שתהיתם, הוא חלב.

"העולם, אגב, הוא לא תמיד שמח. הבנתי את זה כשאני נפטר לפני שש שנים. עד אז הייתי מאוד שמח, אבל לשמחה לא הייתה פרופורציה כי לא הכרתי את הקרקעית. כשהוא נפטר הייתי בריכאון, נכנסתי לעומק של מי אני, מה המהות שלי, למה אני פה, וכן, ניסיתי לברוק אם אפשר גם ליהנות מהעצבות הזו. עשיתי על עצמי סדרת צילומים של בכי, סוג של תרפיה. זה דבר מדהים להתבונן על עצמך בוכה, ובתור צלם זה נראה לי מתבקש. הייתי מצלם, ואחרי זה מעביר על עצמי ביקורת דרך התמונות. זו הייתה תקופה מאוד מעניינת בחיים שלי. יצרתי המון בתקופה הזו. היום אני שמח הרבה יותר ממה שהייתי לפני העצבות, כי עכשיו יש לי וסת כוח".

כפיר הוא הרביעי מתוך ארבעה, בן הזקונים של האדריכל והאמן לורנס זיו. אחיו הבכור אייל (51) הוא אדריכל וזכה פרס קרוון ומי שחתום על עיצוב מתחם התחנה בתל אביב; עוז, שאמור היה להיות בן 50 היום, היה טכנאי שיניים; ארו (46) הוא מסעדר, לשעבר הבעלים של דיטה ושל המונגוליאן בר, והיום מייצץ למסעדות קונספט ברחבי העולם.

"הייתה לי ילדות מדהימה, גדלתי בתוך חממה של אהבה ואני מוקיר תודה להוריי על כך. אבי הוא איש רנסנס. אין כמעט תחום אחד של אמנות שהוא פסח עליו: ציור, פיסול, אופנה. כל דבר שנגע בו הוא לקח אותו עד הקצה ועשה ממנו עבודות. הוא לימד אדריכלות בבתי ספר והייתה לו גם להקה שבה ניגן על תופים".

למכור דגים לך בן-אמוץ

את הבית שבו גדל בסמטת מזל קשת ביפו העתיקה בנה אביו כמו ידיו במשך שמונה שנים: "הוא לא רק בנה את הבית, אלא גם את כל העיצוב והריהוט, את האינטסליציה, את החלומות שלו. זה כמו לחיות בתוך ציור". יום אחד אביו יצא לצור ונתפס על הגב. בזמן שהיה מרותק למיטה, הוא בנה בתקרה, שהייתה מעין כיפה עגולה. כשהחלים, בנה פיגומים בחדר השינה וצייר פרסקו של 18 נשים עירוניות, "אורגיה של נשים", כפי שזו מכנה אותו. "כילד, הייתי הולך המון לדוג, מוכר דגים לך בן-אמוץ. כל השוקנים והאמנים גרו לידנו, והייתי מסייר בין חדרי הסטודיו של כולם".

מבל צורות האמנות, למה דווקא צילום?

"כילד, הייתי מצלם תמונות בטויל שנתי במצלמת פוקט קטנה, ואחרי יום אבא שלי היה חוזר עם התמונות שפחתו. הרעיון הזה הרליק אותי. הקופסה הזו. אז כשסיימתי כיתה ח' החלטתי ללכת ללמוד צילום. המורים הנהדרים שהיו לי - פסי הירש, יואב בן-דוד, דני פילס וסיגלית בקר - פשוט פיזרו עליי אבקת קסמים. החרירו בי את האהבה למקצוע. זה לא סתם ללחוץ קליק. זה כמו קסם".

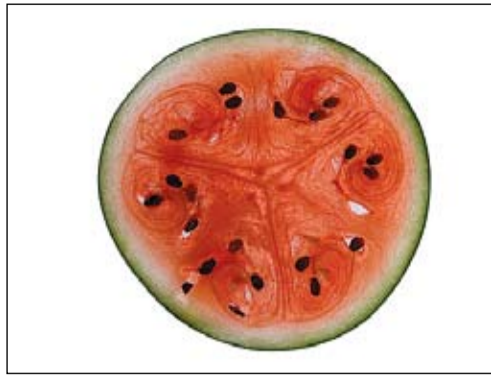
אחרי התיכון עבר את המיונים לעיתון במחנה. "היה לי מאוד קשה להתקבל. לא הייתה לי פרטקציה, לא הכרתי אף אחד. הגיעו לשם תלמידים עם תיקי עבודות מכל אתי הספר המקצועיים בארץ. אני זוכר שבוועדה ישבו אלכס ליבק וצלמים נוספים. קיבלתי אפילו בחצי צמצם - אין פוטושופ כמו כוון - ואמר לי ללכת לצלם אמנים ביפו. מבחינתי זה היה הכי פשוט. צילמתי את אבא שלי על הים, יושב ומצייר. צילמתי אותו מכל מיני נקודות מבט שיוצרות סיפור. התמונה הזו מוטגרה והיא עד היום תלויה אצל התורים שלי".

קמפיין הליקים של ESSI. לבחון גבולות מחדש

פופקורן

פרויקט הפופקורן התגבש במסגרת המתנה הקריאטיבית השנתית שיוזם זיו בכל שנה עבור לקוחותיו. "קניתי קופסה של פופקורן, שמתי אותה במיקרוגל, ויצאו מאתיים דוגמניות. כל דוגמנית שונה מהאחרת. אין פופקורן שדומה למשנהו, לא קיים. מה שהדליק אותי זה השנייה של הפיצוץ, הטירוף הזה. אלה דברים שאנחנו לא שמים אליהם לב ביומיום. את הפופקורן צילם עם תאורה נקודתית, בכל מיני סוגים של פלאשים, בטכניקה מיוחדת שמאפשרת שליטה מוחלטת בתאורה. אבל זיו לא הסתפק בתאורה המיוחדת והחליט לקחת את זה צעד קדימה - לצילום תלת-ממדי. "זה לא היה פשוט בכלל, לצלם את כולם בדיוק באותה התאורה ובאותה זווית, אבל זה היה האתגר".

פיסת חיים

● כשאחי נפטר הייתי מרוסק. התנתקתי קצת מכל מה שמסביב, היה לי הרבה זמן לעצמי, ואז התחלתי לשים לב לפרטים קטנים. כשהייתי אוכל תפוח, למשל, הייתי יכול להתמזמן עליו שעה, ולהסתכל על היופי של הגרעינים, על צבע הקליפה, על העובי. כל פרי שאכלתי ניסיתי לפרק אותו לגורמים. ואז החלטתי לצלם את זה בדרך חדשה. את הפירות והירקות הקפא אצל חבר במסעדה בטמפרטורה של מינוס המישים מעלות, עד שהפכו לאבן. משם לקח אותן לקצב שלו, וחתך אותם בסלייסר מיוחד, וכך נולד שם הסדרה "סלייס אוף לייף". כמטפורה למצב שהייתי בו, הוא אומר, "זה מה שהרגשתי שעשוי למוח וללב שלי - חתכו לי אותם".

צבעים בפריחה

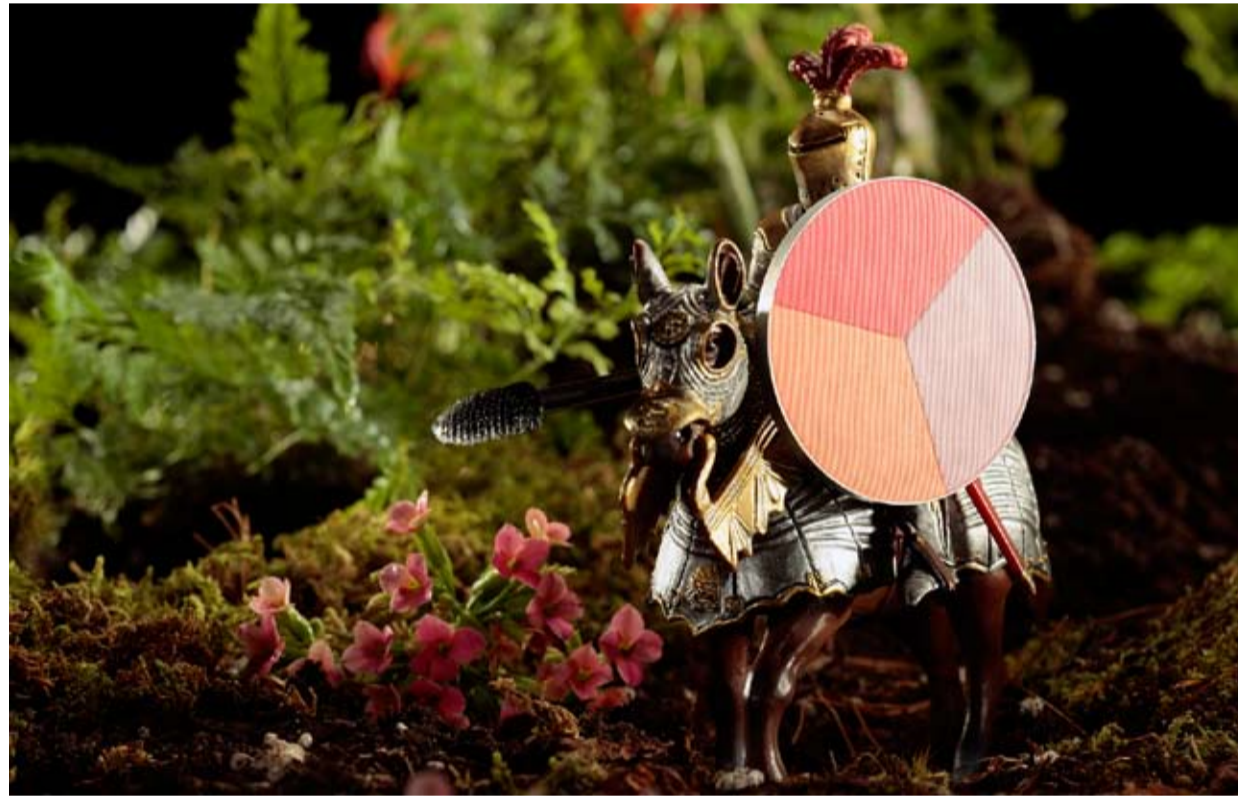
● שאריות של עשרות מוצרי איפור שונות בסטודיו של זיו מצילומים מסחריים הולידו פרויקט מיוחד במינו: "לא רציתי לזרוק אותם, אז חשבתי מה לעשות עם זה שעוד לא עשיתי, ואז החלטתי לאבק את הפרחים. לצבוע אותם". הוא אומר שאת ההשראה לסדרה קיבל מצילומיו של רוברט מייפלדורף, צלם אמריקאי שגודע במיוחד בצילומים של פרחים, ומצויירי הפרחים של ג'ורג'יה אוקיף. "התאורה, הניקיון, המיניוּת שיוצאת מתוך התמונות האלה - זה משהו שהולך איתי בראש כבר למעלה מעשרים שנים. המון צבע ומשיכות מכוּחל, כמו קלז'אפ של איבר מין נשי. האתגר היה ליצור באמצעות האבקות האלה פרח חדש שלא קיים, ולקחת אותו הכי רחוק שאפשר".

קחו כדור

● את יום הולדת ה-60 למדינת ישראל ואת חגיגות השנה השנייה לסטודיו שלו חגג זיו בתערוכת פלאפל. "חשבתי מה הדבר הכי ישראלי בשבילי, והתשובה הייתה חומס ופלאפל. אשתי נסעה לשבוע והחלטתי שלצורך הצילומים אני הולך להתפרע ולהסריח את הסטודיו ולהכין פלאפל מאפס". התוצאה הוצגה בערב יום העצמאות, תחת הכותרת "60+2" - שישים שנים לישראל ושנתיים לסטודיו. חגיגת הפלאפל כללה למעלה משלושים צילומים, בדיוקים שונים ומשולב מאוחר יותר אף נכרכו לספר. "לאירוע הגיעו למעלה מ-300 אורחים, ביניהם בכירי התעשייה בניו יורק והקונסול הישראלי אסי שריב. לכל אחד מהאורחים הוגשו כדורי פלאפל עם טחינה בכוסות קטנות של מרטיני".

ביוטי היר

● סדרת הצילומים מגלמת שילוב ויוואלי מעניין בין האלמנט התעשייתי לאמנותי, והוקדשה לסיפור שבדה זיו בהשראת הסרט "שרק": נסיכה תקועה במבצר ולא יכולה לרדת למטה כי אין לה איפור, או היא שולחת את מיטב חייליה ושומריה לחפש את המייק-אפ המושלם. "התקשתי לאחד הסטייליסטים הכי אהובים עליי, רוברט סומרל, שהוא בכלל אדריכל במקצועו, סיפרתי לו על הפרויקט, והוא נדלק. לקח לנו בערך חודש להפיק אותו, כי חיפשנו חיילים ביחס הגודל הנכון למוצרי הקוסטיק. רצינו ליצור עומק שדה קטן, ולכן הייתי צריך ששדה הקרב יהיה גדול יחסית לחיילים הקטנים ולאפור". הסט המיניאטורי הפך לענק, ובעיקר לחי: הוא הורכב מעצים יפניים קטנים, מחמישים סוגים שונים של עלים מיניאטוריים בצבעים שונים, מפרחים שהובאו מתחת מיוחדת במנהגן ומיקות. "המקצוענות של סומרל והידידה שלו לפרטים הן סוד ההצלחה של הפרויקט הזה. הלוואי שאמצא אנשים כאלה בארץ. אני בטוח שיש".

קפה, בייגל, סחוג, פלאפל

ההתמודדות מול המוני המתחרים והרצון להיות יוצא דופן הולידו פרויקטים לא פחות מעניינים מפרויקטים האמנותיים והמסחריים. בשנה הראשונה, למשל, הכין ללקוחות כוס קפה עם סוכריות על מקל ותמונה שלו. ב-2007, בעקבות הסרט האורגני, החליט להכין סחוג: "התקשתי לחבר ילדות שאינה הייתי" אובל סחוג מיוחד שסבתו מנצנצת הייתה מכינה. לקחתי ממנו את המתכון ועשיתי לו עוד כל מיני שכלולים אישיים, והכנתי בעצמי 150 מנצנצות עם סחוג אורגני, כשעל כל מנצנצת מורבבת מרבקה מיוחדת עם הלוגו של הסטודיו. "שנה לאחר מכן, עם בחירתו של אובמה, החליט לשנות את העיצוב של הבייגל, סימן ההיכר של האמריקאים, ולאפות אותו כסמל השלום האמריקאי. "הלכתי למאפייה, הסברתי לבעלים על הפרויקט שלי, הראיתי לו סקיצות וניסיתי להלהיב אותו כדי שיתן לי לייצר בייגל שונה. הכנו יחד את הבצק בלילה, אחרי שיצרנו גלופה שתהיה אחידה, ושהתוצאה תיראה אסתטית. כל לקוח קיבל את הבייגל בשליחות אישית, חם מהתנור, בתוך קופסה אדומה מעוצבת לכריסמס, עם מרבקה שעליה הלוגו של הסטודיו. זה היה שווה את כל הטרחה".

פלאנט

● "מאז ומעולם נמשכתי לגוף הנשי, ובאופן ספציפי, תמיד ראיתי בחזה נשי מקור לאנרגיה עצומה. יום אחד חברה של אשתי הגיעה במקרה לסטודיו והסכימה שאצלם את החזה שלה. צילמתי אותו בלילה, עם תאורה מיוחדת, וראיתי את זה בדמיון ככוכב לכת. וככה, במשך חמש שנים צילמתי למעלה משלושים נשים. התעקשתי שבני הוגו שלהן יגיעו איתן לצילומים, כי חשבתי שזה יגרום להן להרגיש פתוחות ונינוחות יותר, וצדקתי. בפועל, בני הוגו היו אסיסטנטים שלי לכל דבר".

האתגר המהותי של זיו היה לדמות את החזה לכוכב לכת באמצעות הדגשת הטקסטורה של הפטמה. וכך נוצר תהליך מקביל של ערבוב חומרים שונים ומשונים. עבור מאדים השתמש בפפריקה אדומה ("כדי לנטרל את החריפות מרחתו מתחת זולין"), עבור אורנוס הקפוא בחר גבישים של מלח גס, שעליו אבקת טלק. "רצינו להעביר את הטקסטורות שנמצאות בכל כוכב ברמה הכי מדויקת שיש. אנשים מסתכלים על זה בטלסקופ ולא מאמינים שאלה תמונות של ציצים".

ג'לי

● בבוקר היום שבו תכנן להקדיש את סדרת הצילומים הבאה לג'לי נודע לזיו שאשתו בהיריון. "הרעיון היה לצלם ג'לי בכל מיני צורות יחד עם סטייליסטית האוכל ג'יין לאריס, שאחראית בין היתר לפרסומות של בורג קינג, מקדונלד'ס, הול פוד ועוד. היא הגיעה לסטודיו עם כל מנשי הג'לי, ולי רק התחשק להתפוצץ מאושר על צבעו העליל שאשתי בהיריון. אמרתי לה, בואי ננסה לעשות מזה אילוסטרציה של היריון. מה קורה ברגע שהזרע פוגע בביצית, איך נוצר התהליך הזה. היא הביאה איתה ליצי, פסיפלורה, גרעינים של פלפל אדום, ענבים, מנגו. כמה ימים אחר כך ג'יין פרסמה את זה בעמוד הפייסבוק שלה, ואחרי כמה שעות התקשרה אליה תברה, אחות המתמחה בהפריות מלאכותיות ובדיקת עמדה להתראות בנושא עבור כתב עת מקצועי, ושאלה אם היא יכולה לקחת את התמונות האלה לכתבה".

